

# Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΙ' Η ΜΟΙΡΑ



Ο γλυκοχαράγμα της ζωής μας, ή Μοίρα παρο- σάξεται μπροστά μας κρατώντας το καλύτε της και μιά λέει :

—'Εδώ υπάρχουν δώρα ... Πάρε μονάχα ένα από αυτά, κι' άφρη τα άλλα... Πρόθεξε όμως να φανής προνομητός, και να δαλέξης με σύνεση ... Πέντε είναι όλα—δία τα δώρα μου. 'Αλλά μονάχα τὸ ένα ἀπ' αυτά έχει πραγματική ἀξία ... Φρόντισε λοιπόν να τὸ διαλέξης καλά, γὰ νὰ πετύχης στὴν ἐκλογὴ σου ...

Τὰ πέντε αὐτὰ δώρα τῆς Μοίρας μας εἶνε τὰ ἑξῆς : 'Η δόξα, ὁ ἔρος, ὁ πλοῦτος, ἡ ἡδονὴ κα' ὁ θάνατος... Κι' ἔμεις ἀπελώνοιμε τὸ χέρι μας καὶ διαλέγοιμε ὅπου νομίζοιμε καλύτερο ἀπὸ τὰ δώρα αὐτά...

'Ἐτσι παρονοῦστριε ἡ Μοίρα καὶ σ' ἔναν νεό, ἀπάνω στὸ γλυκοχαράγμα τῆς ζωῆς του καὶ τὸν ὄνειρον του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ διαλέξῃ ἓνα δῶρο ἀπὸ τὸ κἀνιστρό της.

—Μπᾶ ! εἶπε ἀμέσως ὁ νέος. Δὲν ἔπαρχει λόγος νὰ φανῶ διαταγῶς στὴν ἐκλογὴ μου !.. Ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα σου φανίνεται αἰσίως αὐτὸ πὸ ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἀξία !..

Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, δαλέξε τὴν ἡδονήν... Χαρὰ κα' ἀγαλλίαση ἔνοωσε τότε ὁ νέος. Ἐπείσε θρασυμένος σ' ὅλες τῆς διασκευάσεις, γὰ τῆς ἰστίες τόσο πολὺν τρῶλλαινε ἢ ἡ νεότης. 'Η κάθε ἡδονὴ κα' ἡ κάθε διασκεδασίς ἔμωσ πούλ' ἔδο δακρύοις, καὶ στὰ τελευταία τοῦ γινόνταν βαρητὴ : 'Ὅλες εἶχαν ἀπάνω τους τὴ σφραγίδα τῆς ματαιότητος !.. Κι' ἡ καθεμιά πὸν τὸν ἄφρη, φανόνταν σὺν νὰ τὸν εἰσενόουσαν παρὰ !..

'Ο νέος φημιότιζες ἐπιπέτορας, κ' εἶπε : —Διάβολε !.. Βλέπω καθαρὰ ὅτι ἅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ἡδονῆς πῆγαν στὰ χαμένα... 'Αν μορφοῦσα νὰ διαλέξω καὶ πάλι, ἀσφαλῶς θά- κυνα πὸ φρονίμη ἐκλογὴ στὸ δῶρο μου !..

'Η Μοίρα ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ ἀπογοητευμένου νέου καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ. Παρουσι- ἄστριε λοιπὸν ξανά μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε : —Τέσσερα δῶρα μοῦ ἀπέμειναν στὸ κἀνιστρο. Ἐνὰ ἔμωσ ἔχει πραγματικὴ ἀξία καὶ κίτταζε νὰ τὸ διαλέξῃς !.. Πρόθεξε ἔμωσ, γιὰ τὸ χρόνια περὸν γνήγορα καὶ δὲν πρότε, νὰ κί- λωνῶν στὰ χαμένα !..

'Ο νέος κίτταζε τὰ δῶρα με περισσότερὴ προσ- ἄσχη τώρα. Διότισε ἀκριτὰ, καὶ τέλος ἀπέσπεσε καὶ διαλέξε τὸν ἔρωτα...

'Αλλά δὲν εἶδε ἔμωσ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια βούρκοσαν τὰ μάτια τῆς Μοίρας τῆ στιγμῆ ἐ- κείνη !..

Πέρασαν ἀκριτὰ χρόνια. Καὶ τέλος ὁ νέος, ἀνδρας τώρα, βρέθηκε νὰ κἀθετα πάλι σ' ἓνα φέρετρο, μέσα στὸ ἐρημο- μένο σπίτι του.

—'Αχ ! στέναξε φιλθερά, 'Αγάθιρα καὶ μ' ἀ- γάπησαν πολλές !.. 'Αλλά ἡ μιά ἄφτερα ἀπ' τὴν ἄλλη μ' ἄφρησαν κα' ἔφρησαν ἡ ἄκαρδης !.. Καὶ τώρα, ἡ τελευταία λι- ρετητὴ μου, ἡ πὸ ἀγαπημένη ἀπ' εἶς, κοιτταει ἀφρητὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο !.. Πούλ' ἀσπληρὸς εἶνε ὁ ἔρος !.. Γιὰ κάθε ὥρα εὐτυχία πὸ γεννιόμην, με πὸτ' ἐς ἄφτερα με δὴδ χρόνον πικρὸς !.. Δὲν ἔκανα ἀσφαλῶς ἰφρόνιμη ἐκλογὴ, καὶ τῆ δεύτερη φορὰ !..

—Δὲν πικρῶς, φίλε μου, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μοίρα, στέκοντας ἀπρο- δάστρια μπροστά του. Διαλέξε καὶ γὰ τρίτη φορὰ τὸ δῶρο σου ἀπ' τὸ κἀνιστρό μου ! 'Ἐπίξω ἔμωσ νὰ φανῆς πὸ συντόνος τώρα, γιὰ, θὰ σὲ διδάξω ἴσως ἀκριτὰ ἡ πικρὸς καὶ τὰ δάκρυα !.. Τρία δῶρα μὲ ἔμωσ μένονα πάλι !..

'Ο ἀνδρας ἀκίφτριε πολλὴ ὥρα τώρα, πρὶν ἀποκασιση ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του. Τέλος νόμισε ὅτι βῆριξε τὸ καλύτερο δῶρο καὶ διαλέξε τὴ δόξα...

Κι' ἡ Μοίρα, βλέποντας ἀπὴ τὴν ἐκλογὴν του, βῆστριε ν' ἀπαμ- κρινθῆ, δακρυθόντας καὶ πάλι !..

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ μιά μέρα, ὁ εὐνοεῖσμος τῆς Μοίρας, καθιμεμένος μόνος στὸ δομάτιο του, μονολογοῦσε πένθημα : —'Ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη με ἔφρει καὶ με φανιάς !.. Ὅλα τὰ σὸ- ματα μονάχα ἔπαύοντες ἔπλεκαν γὰ μένα !.. Πῶσον χαρὸ ἔμωσ κρῆ- τισαν αὐτοὶ οἱ φηριβοὶ μου !.. Πολλὸ λίγω, εὐτυχιστὸς !.. Γιατὶ ἀμέ- σως ἄφτερα, με κινήστριε ὁ φθόνος, ἡ σκακάρησι, ἡ αἰδιογυρτὰ, τὸ μῦθος, καὶ στὰ τελευταία ὁ δ' ὄργως !.. 'Ακολούθως ἄφτερα ἡ γελιο- ποίσις μου καὶ κατόπιν ὁ ὄλετος τὸν ἀνθρώπων, ὁ ὅποιος σημαίνει καὶ

τὸν ὄλετικό ἐνταριασμό τῆς δόξας !.. Θεε μου, Θεε μου !.. Σὲ τὶ κατόνια βρῆσκαμι τώρα !..

—Ἐμια πολὺ ἐπιεικὴς ἀπέναντί σου, φίλε μου ! ἀκούστριε τότε νὰ λέῃ ἡ Μοίρα, ἡ ὅποια εἶχε σπῆ κρητὰ καὶ στέκον ἀπὸ τὸν πικρῶ- μένο ἀνθρώπο. Νά, ἀλέξε πάλι κατὶ ἀπὸ τὸ κἀνιστρό μου !.. Δυστυ- χῶς, δυὸ δῶρα μονάχα μοῦ ἀπέμειναν... Μιὰ τὸ ένα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἔ- κεινο πὸν πραγματικῶς ἀξίζει καὶ τὸ ὅποιο δὲν ὀλέξε ἀπὸ τὴν ἀρ- χὴ !.. Φρόντισε τοῦλάχιστον νὰ τὸ πετύχης τώρα !..

'Ο ἀνδρας ἔφρηξε μιά ματιὰ στὸ κἀνιστρό τῆς καλῆς τῆς Μοίρας, κ' εἶδε ὅτι εἶχαν ἀπομείνει μονάχα ὁ πλοῦτος κα' ὁ θάνατος...

—'Ω, νὰ τὸ πραγματικὰ καλύτερο δῶρο !.. Ἐφαρίσσε τότε μ' ἔνθου- σιασμό. 'Ο πλοῦτος !.. 'Ο πλοῦτος !.. 'Αχ, γιὰτὶ νὰ μὴν τὸν διαλέξω ἀπ' τὴν ἀρχὴ !.. Ναι, ὁ πλοῦτος εἶνε ἡ δύναμις τῆς ζωῆς !.. Τὸν παίρνω λοιπὸν, γιὰ νὰ φημιότιζω τὴν οἰκουμένη !.. Θεε σταυθαίσιω ἀ- χόρταγα χερσῶν, θὰ χαρῶ σὺν ἐμωσμένω τῆ ζωῆ καὶ θὰ δεκίμωσ τὴν κάθε ἀνείσι, χαρὰ καὶ πολυτέλεια ! Ὄφριε καμιά σπενιατικὴ ἀπό- λησις θὰ μοῦ διαγρῆ, ὅφριε καμιά σωματικὴ ἡδονή. 'Αν ἐξαιρέσομην τὸ θάνατο, δια τὰ ἄλλα δῶρα πὸν εἶχα διαλέξει πρὶν, μέσα στὸν πλοῦ- τὸν κλέινομαι κα' αὐτὰ !.. Ναι, ὁ πλοῦτος κλέινει μέσα του καὶ τὸν ἔ- ρωτα καὶ τὴν ἡδονὴ καὶ τὴ δόξα !.. Αὐτὸς εἶνε τὸ καλύτερο δῶρο καὶ θὰ με κίτταει ἰσὼς νὰ ὑποτάξω ὄλον τὸν κόσμω με τὰ χηριμάτ' μου !..

Πέρασαν χρόνια ἀκριτὰ... Ἐνὰ σούροτο μελαγχολικὸ, γεμωμένος κα' ἀπορημῶλης παιὶ ὁ ἀν- θρωπὸς μας, ἦταν βυθημένος σὲ μιά ἐφορμῶλησι πολυθρόνα... Ριτι- δεξὸς πόνου ἔκαβαινὸ τὸ λιλῶστρο πρὸσώπ' του, τὰ μάτια του εἶχαν βα- ρυθῶσει καὶ τὸ κοινοῦ του ἔφρηξε σὲ οἰκτρὰ κορφή... —'Αχ ! στέναξε βαθεῖα ὁ εὐνοεῖσμος τῆς Μοίρας. 'Ὅλα τὰ δῶρα τὸν κόσμω, δια τὰ δῶρα τῆς Μοίρας, εἶνε ἡ ἐφρονία καὶ μιά ψευ- τία !.. Ναι, δια εἶνε σαφασομὴ εἶς βῆρος καὶ ἀνοήστριε ψευ- τίας !.. 'Η ἡδονὴ τί εἶνε ; Εἶνε κίττα, πὸν τὸ πραγματικὸν ὄνομα λέ- γεται Πόνος !.. Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τὸ ἔρωτος εἶνε Πικρία !.. 'Η δόξα λέγεται Περιφρόνησις καὶ Ἰσημιονία κα' ὁ πλοῦτος λέγεται Σκᾶ !..

Στέναξε πὸν ποτιμένα τώρα κα' ἐξακολούθησε τὸν λιπητρὸ μονόλογο του :

—'Η Μοίρα μου μ' εἶχε προσδοκίσει μ' εἰ- λικρῶνια : Ἀπὸ τὰ πέντε δῶρα τῆς, μονάχα τὸ ένα εἶχε τὴ μεγαλύτερη ἀξία, κα' ἦταν ἔκεινο ἀκριτὸς πὸν ἄφρησα μέσα στὸ κἀνιστρο, ὁ ἀνόη- τος !.. Ναι, τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς καλῆς τῆς Μοίρας εἶνε ὁ θάνατος !.. Ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς ἰσκαποῦνον μονάχα πρόσκαιρα, γιὰ νὰ μᾶς βυθί- σουν ἄφτερα πὸ πὸν στὴν Πίερα καὶ στὴν 'Α- πογοητεῖσι... Ἐνὸ ὁ θάνατος εἶνε ἐλκαστήρις κα' ἔφρηγετὸς... Μᾶς χαρῶσι μιά γὰ πάντα τὴ γα- λῆρη, τὴ μακαριότητα καὶ τὴν ἐδομῶνια τῆς 'Ανταρξίας καὶ τῆς Ἀθήης !..

Καὶ μελέκοντας τὰ χέρι του, παρκαίλασε με ἔμωσ ἀνεκφραστῶς ἰσπῶσις :

—'Αχ, εἶα πάλι, καλὴ μου Μοίρα !.. Χάρισέ μου τὸ τελευταίο — κα' ἀνεκτίμητο — δῶρο σου !

'Η Μοίρα παρονοῖστριε καὶ πάλι, ἀλλὰ μ' ἔ- ρως λιπημένω... Μέσα στὸ κἀνιστρό τῆς ὑπῆρχαν τὰ τέσσερα δῶρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ...θάνατο, τὸν ὅποιο τόσο πῶδασιε τώρα ὁ ἀνθρώπος μας !..

—Αντιόμια, φίλε μου ! τὸ εἶπε με συμπῶνια ἡ Μοίρα. Δὲν ἔχω δια- τιστὸς τὸ θάνατο τώρα !.. Τὸν χάρισα στὸ μονάκριβο παιδάκι μᾶς φι- λιστορρηγις μᾶνας !.. Τὸ καίρινο τὸ μαρκοῦδι δὲν ἔφρηε τίποτα ἀπὸ κόσμω ἀκόμην... 'Αλλά εἶχε ἐμπασισητὴν σὲ μένα καὶ στὴν χῆσι μου, καὶ με παρκαίλασε νὰ τὸ διαλέξω ἐγὼ ἀπὸ τὰ πέντε δῶρα μου τὸ καλύτερο !.. Κι' ἐγὼ διαλέξα γὰ λογαριασμόν τοῦ Θάνατο, καὶ τὸν τὸν χάρισα χαρῶμενη. Ἐκείνο εἶνε ἓνα εὐτυχισμένο ἀγγελιοῦθὸ τώρα, πὸν ποτὶ του δὲν ἔνοουσε τὴν Πίερα καὶ τὴν 'Απογοητεῖσι αὐ- τοῦ τὸν κόσμω !.. Ἐνὸ ἐοῦ, φρογέ μου φίλε, εἶσι τὸ σκέλεθρο αὐτὸ, τὸ ὅποιο βλέπω ἀντίγραφο μου τώρα, δίχως νὰ τὸ ἀναγνωρίζω...

Αὐτὰ τὰ θῆβερα λόγια εἶσε ἡ Μοίρα, διεκρῶντας, καὶ χάστριε ξα- φνικὰ, ὅπως εἶχε φῶθει...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

"Ἐχασα τῆς ἐλπίδες μου σὺν τὸν δεινρὸ τὸ φύλλο, ὅπου τὰ παίρνε ὁ ἀνέμος καὶ μένονε νὰ τὸ ξύλι.

"Ὅλου τὸν κόσμω τὰ νερά μιά βροχὴ νὰ γενουῖνε, τὴ φλόγα ποῖχω στὴν καρδιά νὰ σῆσῃσιν δὲν μποροῦνε.